

VINGER AAN DE POLS

Voor u geknipt

In de ban van tuinkabouters en andere sprookjesfiguren !

Krant v. W.VI, 14.05.04

Vinette Dedrie brengt magische en oosterse sfeer op Creatief Zonnebeke

Betoverende sprookjeswereld

■ In het kader van de hobbytentoonstelling Creatief Zonnebeke, klopten we aan bij Vinette Dedrie uit Beselare. Vinette leeft in een magische, oosterse wereld en dit is terug te vinden in haar werk, dat ze nog tot en met 16 mei tentoonstelt in het Kasteel.

Vinette is afkomstig uit Ieper en woont na een verblijf in Brugge sedert zes jaar in de heksenparochie. Ze is gehuwd met Marc Scheldeman en is de mama van Kathy en Jessie.

Vinette is al altijd een creatieve bij geweest, maar dit kwam pas echt tot uiting sedert ze in Beselare woont. „Ik volgde samen met Karin Forrez een cursus bij Monnik Dumoulin in Ieper“, opent Vinette haar verhaal. „Mijn voorkeur gaat vooral naar het creëren van figuren. Trollen, heksen, boswezens, oosterse poppen, clowns en vooral kinderen. In het begin beperkte ik me tot het namaken van modellen van Monnik, maar beetje bij beetje maakte ik mijn eigen ontwerpen. Ik droom ervan om ooit eens een eigen stijl te ontwikkelen. In totaal heb ik nu al een 50-tal creaties geschapen. Figuren waaraan ik alleen werk als ik inspiratie heb. Soms knutsel ik weken na elkaar, maar het gebeurt ook dat de klei weken onaangeroerd blijft. Ik werk dus nooit op bevel. Wie iets bij mij aan-

vraagt mag er zeker geen einddatum opgeven. Bij mijn creaties maak ik eerst de romp met ijzerdraad en mousse, dan het hoofd in klei en daarna kleed ik de pop aan of beschilder ze.”

Levenswerk

Wat bij Vinette als hobby begon, is nu uitgegroeid tot een heuse verzameling van bijzondere wezentjes. Vinette blaast graag de magische wereld van heksen, trollen, elfen en feeën leven in. Haar creaties lijken zo uit een sprookje weggeplukt en dit leunt dicht aan bij de levensstijl van de kunstenaars. Op Creatief Zonnebeke stelt ze drie werken tentoon, die ze als volgt omschrijft : „Het eerste bestaat uit twee oosterse dames. Het ene is een hoofd op een houten plank en het tweede is een be-

weegbare pop. Daarnaast staat een trollenkoppel. Het trollenmannetje zit rustig te vissen terwijl het trollenvrouwje wat uitdagend met haar rokje sneelt. Het derde werk bestaat uit twee elfen.”

Voor Vinette is het al haar derde deelname aan Creatief Zonnebeke. „Voor mij is dit mooi meegenomen om naar buiten te komen met mijn werk. Het liefst wandel ik tussen het publiek om hun reacties over mijn werk te horen en tot nu toe waren dit positieve reacties“, besluit Vinette heel gelukkig.

(EV)

■ *Creatief Zonnebeke is nog toegankelijk tot en met 16 mei in het kasteel in Zonnebeke.*

Het Volk, 27.06.04

De Vlaming is behalve met een baksteen ook met een spade, een paar kilogram gazonzaad en een tuinkabouter in de maag geboren. Zodra de zon er ook maar aan denkt om te schijnen, is geen onkruid meer veilig. Er wordt gemaaid, gesnoeid, gezaaid en geplant dat het een lieve lust is. Het resultaat van zoveel noeste arbeid zit dikwijls verborgen achter hoge afsluitingen. De komende weken zullen wij enkele tuinpareltjes ontsluiten en proberen we de drijfveer van gepassioneerde tuiniers te achterhalen.

Theofiel Baetens (78) heeft 130 kabouters in zijn tuin

Wie langs het huis van Theofiel (78) en Madeleine (74) Baetens in Grembergen loopt, blijft onvermijdelijk even stilstaan bij hun opmerkelijke tuin. 130 tuinkabouters kijken vanuit hun huisjes en molentjes de voorbijgangers vrie delijk aan. Het lijkt geen twijfel: hier wonen duidelijk opgewekte en vrolijke mensen. „Deze tuinkabouters zijn onze grote trots”, vertelt het sympathieke echtpaar, „We staan ervoor bekend in de streek.”

In de oude hoeve van Theofiel (78) en Madeleine (74) Baetens lijkt de tijd stil te blijven staan. Het lage plafond, de Leuvense stoof in de woonkamer, maar ook de hartverwarmende gasvrijheid van het bejaarde koppel wijzen op diepe, vaak vergeten, Vlaamse wotels. Op de kast prijkt een wijze spreuk: *Wie zijn eigen tuintje wiert, ziet het onkruid van een ander niet.* En van onkruid wieden, daar weet Theofiel alles van.

Nooit stilzitten

Vijftig jaar geleden legde hij – letterlijk – de eerste steen van zijn opvallende tuin. „Ik ging die stenen kilometers ver gaan zoeken met de fiets”, vertelt hij, „Toen ik in een magazine foto's zag van tuinkabouters, was ik meteen verkocht.”

Hij transformeerde zijn tuin in een echt kabouterdorp: straatjes, huisjes, een vijvertje, een kerkje. Ongeveer 130 kleine wezentjes vonden een thuis bij Theofiel en Madeleine. „We hebben in de loop der jaren heel veel kabouters gekregen, maar ook veel gekocht”, zegt Madeleine. „Theofiel kon ook nooit stilzitten. Soms ging hij in het midden van de nacht een kabouter schilderen of een huisje maken. Alles

„Mijn kabouterdorp lokt internationaal bezoek”

Het Sneeuwwitje van Theofiel en Madeleine Baetens heeft maar liefst 130 kabouters om voor te zorgen.

© DANIEL VERBIER

wat je hier ziet, heeft hij zelf in elkaar geknutseld. Hij heeft er jaren aan gewerkt.”

De tuin is onder-

tussen zelfs zo ge-

liefd in de buurt,

dat dieven meer-

dere keren met en-

kele exemplaren

aan de haal gin-

gen. „Nu halen we elke avond de kostbaarse stukken binnen. De

meeste kabouters zijn ook vastgemaakt om de dieven te verschalken.”

Jammer genoeg kwam er vijf jaar geleden en ongewild een einde aan de passie van Theofiel. Een zware operatie aan zijn hartslagader houdt hem sindsdien binnen. „De tuin is niet meer wat het geweest is”, vertelt de man met spijt in het hart. „Het groen heeft al vele de-

tails overwoekerd. Maar omwille van mijn gezondheid mag ik niet

meer naar buiten om de kabouters een kleurtje te geven of het groen te snoeien. Vroeger was ik elke morgen rond half zes op om in de tuin te werken. Soms ging ik zelfs bij de buren de tuin omspitten. Maar nu moet ik van 's morgens tot 's avonds binnen zitten terwijl mijn tuin verwildert. Erg frustrerend. Gelukkig komt onze buurvrouw af en toe een handje toesteken.”

Internationale kaboutertaal

Nochtans trekt de tuin van Theofiel en Madeleine nog altijd veel bezoekers. „Er is hier een camping vlak bij”, vertelt Madeleine. „We hebben soms dus internationaal bezoek uit Griekenland, Ierland en zelfs Usland. Spijtig dat we die mensen niet verstaan, maar gelukkig spreken we de Internationale kaboutertaal.” (Nacht)

„Er komen ook vaak groepen langs die een zoektocht houden”, voegt Theofiel eraan toe. „De kinderen moeten dan tellen hoeveel kabouters er staan. En op 15 augustus is het rommelmarkt in de straat, maar voor ons huis staat al jaren geen krampe meer. Die plaats is voorbehouden voor onze kabouters. Honderden mensen staan dan op onze hof, een echte overrompeling!” (MWD)

Basisschool in de Wittestraat krijgt naam uit sprookjesland

Kabouters dansen in Kabouterbos

■ **Kleuteronderwijzeres Elmyre Vanstaen** liep er glunderend bij want ze heeft haar doel bereikt. De basisschool van het Gemeenschapsonderwijs heet niet langer koeltjes 'afdeling Wittestraat', maar luistert voortaan naar de leuke naam 'Kabouterbos'. Dat vierden de kinderen samen met hun leerkrachten, ouders en familieleden.

„De huidige naam past niet bij de warme atmosfeer die ons schoolje uitademt”, stelt Elmyre. „Ik zag de bomen rond het gebouwtje en dacht aan een bos. Ik zag die kleine kinderen daartussen rondlopen en dacht aan kabouters. Dus het zou Kabouterbos worden. Door de kleinschaligheid van onze afdeling voelt elk kind zich hier thuis en met zo'n naam onderstrepen we nog eens de sfeer die hier heerst.”

Kabouterpad

„Er kwam heel wat bij kijken. Tijdens de grote vakantie ontwierp ik een reeks van twaalf kabouters van elk

1,20.m groot. De oudervereniging leverde het hout en samen met de collega's schilderden we de figuren die nu langs de Wittestraat en straks ook in de Feestwegel prijken. Eveline Lammertyn tekende de figuurtjes op de plankjes langs het Kabouterpad. Nu is dat ingericht als fit-o-meter, straks maken we er een lentetocht langs plantjes en bloemen van.”

„Ten slotte deden we nog eens een beroep op de ouders om de kroon op het werk te zetten. Al onze kabouters verdienen toch een huis en dus moest er een reuzengrote paddestoel gecreëerd worden. Ook die is intussen helemaal af en die gaan we nu onthul-

len. Straks zal de paddestoel ook vanop de straat te zien zijn als symbool van ons Kabouterbos.”

Na de onthulling van de paddestoel voerden alle klassen, kleuters en leerlingen van de eerste graad basisonderwijs, hun kabouterdansen uit voor een zaal vol enthousiaste ouders. Nadien werd het Kabouterpad officieel geopend en mocht iedereen aanschuiven voor een hapje en een drankje op de receptie.

(ART)

Agnes Verleye ziet met 'De Elfenkring' levensdroom in vervulling gaan

„Sprookjes zijn voedsel voor de ziel”

In de Balgerhoekstraat opent Agnes Verleye op 2 augustus De Elfenkring, een knusse plek waar vertellen en knutselen voor en met kinderen centraal staat. Voor Agnes gaat hiermee een levensdroom in vervulling.

Na een lange zoektocht vond Agnes Verleye (52) in de Balgerhoekstraat eindelijk een geschikte locatie voor de verwezenlijking van haar levensdroom. Uit een stevige maar behoudende renovatie van een oude duiventil ontspoot de 'Elfenkring', het sprookjeshuis dat Agnes al jaren in gedachten had. Agnes is afkomstig uit Drongen en belandde twee jaar geleden in Wingenne.

Passie

„Zes jaar was ik op zoek naar een geschikte plek voor de 'Elfenkring'”, vertelt Agnes. „Toen ik het huis voor 't eerst zag was ik er meteen

verkocht. Eerst liet ik het woonhuis verbouwen. Ondertussen woonden mijn dochter Miet en ikzelf hier in de tuin in twee stacaravans. Een ijskoude winter, ik zie mijn dochter nog zitten studeren onder een deken met haar voeten op een warmwaterkruik, en de snikhete zomer hebben we in de caravans getrotseerd.”

Agnes werkte vroeger als opvoedster in het Brugse en 2,5 jaar in de buitenschoolse kinderopvang van Zwevezele en Wingenne. Haar grote passie - sinds bijna 20 jaar - is vertellen.

„Ik kreeg de smaak te pakken via Amarylis (76), een vertelster uit Brugge die haar leven wijdde aan sprookjes. Vertellen geeft me energie, doet me leven. Ik wou van vertellen mijn beroep maken, omdat ik overtuigd ben van de waarde van sprookjes. Ik vind het heel belangrijk dat kinderen in een rustige, geborgen sfeer kunnen luisteren en genieten van verhalen. Sprookjes zijn immers voedsel voor de ziel.”

„Vanaf 2 augustus - de officiële opening is in het weekend van 4 en 5 september - kunnen kinderen komen luisteren en knutselen in de Elfenkring.”

Jaarfeesten in ere herstellen

„Vroeger ging ik vertellen 'op verplaatsing' o.a. voor de Gezinsbond, in bibliotheken, voor verjaardagsfeestjes en communicatiefeesten, in scholen, enz.. Steeds probeerde ik de vertelhoek sfeervol in te richten met een boomstronk, kaarsen, kabouters enz.. De Elfenkring biedt me de gelegenheid om die sfeer permanent te creëren.” Het oude maar charmante gebouwtje werd voortaan uitgebreid met ruimte voor een vestiaire en een toilet. Daarnaast beschikt Agnes over een zolderruimte, de vertelruimte, en een benedenruimte, waar de kinderen creatief kunnen bezig zijn (tekenen, knutselen met natuurlijke materialen, kaarsen dopen, boetsen). Wat de Elfenkring biedt? „Zinnvolle ontspanning,” vervolgt Agnes. „Vertelmomenten voor kinderen en volwassenen. Ruimte en een programma voor verjaardagsfeestjes. Aperitiefconcertjes. Verder nog voordrachten voor volwassenen. Graag zag ik de jaarfeesten weer in ere hersteld,” gaat Agnes verder.

„Mijn programma is gebonden aan de seizoenen en jaarfeesten. In de herfst vieren we

Sint-Michael en vertel ik een drakenverhaal. Op 11 november vieren we Sint-Maarten, het begin van de winterperiode.”

„Ik wil de mensen weer het leven laten vieren”

„Tevens het eerste lichtfeest. Dan maak ik met de kinderen lampionnetjes en houden we een lantarentocht doorheen de velden. Nadien volgen de Sinterklaasverhalen, kerstverhalen en vieren we Driekoningen. Met Lichtmis (2 februari) vieren we het einde van de winterperiode. Dan branden we de restjes van de kaarsen op en bakken we pannenkoeken. Op Palmzondag maken we met de kinderen een palmpasentok. In juni is er het feest van Sint-Jan. De Sint-Jansnacht is de kortste nacht van het jaar en dat vieren we met zang en dans en springen over een smeulend vuur. Ik wil de mensen weer het leven laten vieren, eeuwenoude tradities in ere herstellen.

Nut van sprookjes

De Elfenkring staat open voor kinderen (vertelmomenten

en verjaardagsfeestjes), voor scholen in klasverband of op uitstap en voor volwassenen (voordrachten, cursussen, ...). In het weekend van 4 en 5 september is er de officiële opening maar de activiteiten voor de kinderen starten vanaf 2 augustus. Op 13 september is er een eerste voordracht 'het nut van sprookjes'. Op 25 september staat er een natuurwandeling voor jong en oud op het programma. Op 11 oktober komt Lieve Blomme vertellen over 'de kracht van edelstenen'. Ook vermelden we nog de voordrachtavond op 24 januari speciaal voor grootouders 'bij oma en opa op de schoot.'

(FV)

■ Voor info of de uitgebreide programmaprofolder kan je terecht bij Agnes op het nummer 051-48 78 64 of 0472-707 697.

De Weekbode Izegem, 25.05.04

Linda Mylle uit Izegem restaureert tuinkabouters en andere sprookjesfiguren

„Ik breng mijn tuinkabouters tot leven”

De liefde voor sprookjesfiguren zit er bij Linda Mylla al van jongsaf in. Twee jaar geleden vond ze een avondse tuinkabouter tussen het groot huisvuil. „Ik begrijp niet waarom sommige mensen dat zomaar kunnen weggooiden. Ik nam het beeldje mee naar huis en restaureerde het. Ik stak er als het ware nieuw leven in!” Meteen het begin van Linda's 'kabouterliefde'...

Linda Mylle (47) is een geboren doe-het-zelver. Jarenlang runde ze een antiekzaak, eerst in Stavele en later in Proven. „Toen ik drie jaar geleden naar Izegem kwam wonen, had ik in mijn woning onvoldoende ruimte om antiek en brocante te verhandelen. Maar de liefde voor het vak bleef: rommelmarkten afschuimen, zolders doorzoeken, altijd op zoek naar een of ander oud voorwerp, naar mysterieuze sprookjesfiguren. Vorig jaar vond ik tussen het groot huisvuil een tuinkabouter, volledig afgeschilferd door regen en wind en zonder

een lijke verf. Ik nam hem mee naar huis en knapte hem van kop tot teen op. Voor mij was het alsof hij weer tot leven was gebracht. Hoe kan een mens dat zomaar meegeven met het huisvuil? Ik had meteen een 'nieuwe liefde' ontdekt.”

Een tuinkabouter staat voor veel mensen synoniem voor kitsch. „Dat is waar, maar dat is met vele voorwerpen zo. Maar voor mij heeft elk voorwerp waarde, als ik het zelf maar mooi vind! Wat iemand anders daarover denkt, raakt mij niet. Bovendien hebben dergelijke beelden -

en ook andere kitscherige voorwerpen - ook een emotionele waarde. Zo kwam er hier een tijdje terug een mevrouw uit Mechelen om haar tuinkabouters te laten opknappen, niet omdat ze dat zelf zo graag wilde, maar gewoon omdat haar kleinkinderen dol zijn op die kabouters.”

Stralende tuinkabouters

Maar ook voor Linda zijn niet alle tuinkabouters mooi. „Als ze 'in serie' gefabriceerd zijn, worden ze ook vaak in eentonige kleuren ge-

stoken. Het lijken wel wezenloze kabouters. Ik laat ze stralen: een rode muts, stralende oogjes, een 'sprekende' mond, een kleurrijk jasje en broek...”

Rijk zal Linda Mylle van haar schilder- en restauratiekunsten niet worden. „Ik vraag nauwelijks de prijs van de plakkaatverf die ik ervoor nodig heb. Maar voor mij gaat het niet om het geld. Ik kan gewoon uren zitten genieten van zo een gerepareerde tuinkabouter.” En de vriendin van Linda maakte wat ze noemt een 'bijpassend tuinkabouterver-

je”: „Is uw tuinkabouter niet meer wat hij was, met een lijke verf geef ik hem een nieuwe jas. Als ik hem onder handen neem, krijgt hij een nieuw leven! En veel hoef je daarvoor niet te geven.”

■ Meer info bij Linda Mylle, Onze-Lieve-Vrouwstraat in Izegem, tel. 0496 79 05 44.

De Weekbode Tiel, 16.07.04